

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3350/2019. (XII. 6.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VI.37.925/2018/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VI.37.925/2018/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló eljárás során megállapított tényállás szerint a Pest Megyei Kormányhivatal Érdi Járási Hivatala mint elsőfokú természetvédelmi hatóság egy perben nem álló magánszemély engedélyes kérelmére PE-06/KTF/19408-1/2017. számú határozatával 9 évre engedélyezte egy országos jelentőségű védett természeti területen a 4-5 lóval történő legeltetést. Az elsőfokú hatóság a határozatot valamennyi érintett terület tulajdonosával közölte. Az érintett területek egyikének tulajdonosa az indítványozó, a terület természetvédelmi kezelője pedig a Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság, amely a 2017. április 24. napján rögzített 2696/2017. számú jegyzőkönyvben azt a kezelői nyilatkozatot tette, hogy a legeltetés a védett természeti terület kijelölésével és fenntartásával összeegyeztethető, és természetvédelmi kezelői szempontból elfogadható. Az elsőfokú határozat indokolása szó szerint idézte a kezelői nyilatkozatot. A határozat III.2. pontja kifejezetten azt rögzítette, hogy „[e]z az engedély a szükséges egyéb hatósági, szakhatósági, tulajdonosi, vagyongazdálkodási, stb. engedélyek beszerzése alól nem mentesíti”, a határozat indokolása pedig ezzel egyezően azt tartalmazza, hogy „jelen határozattal a Kérelmező közigazgatási jogcímet szerez a terület használatához, de a tulajdonos, vagyongazdálkodó, bérlő, stb. (a továbbiakban együtt: használó) hozzájárulása nélkül a terület használatának polgári jogi jogcíme hiányzik.”
- [3] 1.2. A határozattal szemben az indítványozó mint az egyik érintett terület tulajdonosa fellebbezést nyújtott be a Pest Megyei Kormányhivatalhoz, melyben előadta, hogy az elsőfokú határozat sérti a tulajdonosi jogosítványait, amelyeket az elsőfokú hatóság teljes mértékben figyelmen kívül hagyott. Az indítványozó ugyancsak kifogásolta, hogy az elsőfokú természetvédelmi hatóság nem tette lehetővé számára az ügyféli jogai gyakorlását, ráadásul azt sem tisztázta, hogy az engedélyes milyen jogcímen kérelmezi a más tulajdonában álló föld használatát. A Pest Megyei Kormányhivatal mint másodfokú természetvédelmi hatóság PE-KTF/5681-6/2017. számú határozatával az elsőfokú határozatot az indokolás kiegészítésével helybenhagyta. A másodfokú határozat kiemelte, hogy az elsőfokú természetvédelmi hatóság a legeltetés feltételeit a Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság 2596/2017. számú jegyzőkönyvének megfelelően határozta meg, mely jegyzőkönyvben foglalt megállapításokat a Nemzeti Park Igazgatóság a Pest Megyei Kormányhivatal felhívására a fellebbezésben foglalt érvek figyelembevételével is változatlanul fenntartott. A másodfokú határozat ugyancsak kiemelte, hogy az engedélyezett tevékenység végzése (az ingatlan használata) külön tulajdonosi hozzájárulást igényel, de az a tevékenység tényleges végzésének, és nem pedig a jelen természetvédelmi engedélyezési eljárásnak a feltétele. A határozat külön is rögzítette, hogy a természetvédelmi engedélyezési eljárás során jogszabály nem írja elő annak vizsgálatát, hogy az ingatlan tulajdonosa hozzájárult-e az adott tevékenységhez.
- [4] 1.3. A határozattal szemben az indítványozó terjesztett elő kereseti kérelmet, mely alapján a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.K.28.291/2017/14. számú ítéletével a másodfokú határozatot az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatállyal hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megítélése szerint az eljárás során oly

mértékben nagy volt a tájékoztatás elmaradásának hiánya, hogy az az ügy érdemére kihatott. A bíróság megítélése szerint ilyen nagy jelentőségű engedély nem adható ki oly módon, hogy abban 8 napon belül dönt az eljárás hatóság, és semmilyen bizonyítási eljárást nem folytat le, és nem zárható ki, hogy az indítványozó az eljárás során nyilatkozatot tett volna, vagy szakértő kirendelését indítványozta volna, melyek alapján esetleg más kimenetelű döntést hozott volna a hatóság. A bíróság megítélése szerint a határozat azt sem támasztotta alá szakmai bizonyítékokkal, hogy az engedély megadása a természetvédelmi érdekeket nem veszélyezteti, és bár az ingatlan tulajdonosának a hozzájárulása nem feltétele a természetvédelmi engedély megadásának, „mégis az eljárásjogi szabálysértések ebben a tekintetben jelentősek voltak”.

- [5] 1.4. A jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és a kereset elutasítása iránt a Pest Megyei Kormányhivatal terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, tekintettel arra, hogy az ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy az eljárás hatóságok mely jogszabályhelyeket sértették meg, és az a megállapított tényállási elemekkel milyen okozati összefüggésben áll. A hatóság hangsúlyozta, hogy az ügyben a sommás eljárás lefolytatásának feltételei fennálltak, a Nemzeti Park Igazgatóság a természetvédelmi kezelői hozzájárulást megadta, a megalapozott döntéshez szükséges adatok teljes körűen rendelkezésre álltak, az engedélynek pedig nem feltétele a tulajdonosi vagy vagyonkezelői hozzájárulás, ezért annak meglétét a hatóság nem vizsgálhatta és nem is értékelhette az engedély megadása során. A Kúria a Kfv.VI.37.925/2018/4. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és a keresetet elutasította, ugyanis az elsőfokú bíróság ítéletében egyetlen olyan jogszabályi rendelkezést sem jelölt meg, amelyet az eljáró természetvédelmi hatóság akár az eljárása során, akár a határozatával megsértett volna. A Kúria az első- és másodfokú határozattal egyezően kiemelte ítéletében, hogy a természetvédelmi engedély önmagában nem jelent jogosultságot az engedélyesnek a tevékenység gyakorlására, a perrel érintett eljárásban kizárólag a természetvédelmi szakmai feltételeket kellett vizsgálni, melynek a célja éppen az, hogy az engedélyes ne tegyen feleslegesen további lépéseket akkor, ha a tevékenység természetvédelmi szempontból nem engedélyezhető. Éppen ezért a természetvédelmi engedély nem is függ a tulajdonos, illetőleg a vagyonkezelő hozzájárulásától, ezt a hozzájárulást az engedélyesnek utóbb kell beszereznie a tevékenység jogszerű gyakorlásához.
- [6] 1.5. Az ítélettel szemben az indítványozó terjesztett elő alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27. §-ára alapítva, kérve a Kúria Kfv.VI.37.925/2018/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, tekintettel arra, hogy a támadott bírói döntés sérti az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdését, a XIII. cikk (1) bekezdését, az V. cikkét, a XXIV. cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) bekezdését és a 28. cikkét.
- [7] Az indítvány szerint az I. cikk (3) bekezdése azért sérült, mert a Kúria ítélete az indítványozó tulajdonhoz való alapvető jogát nem valamely alapvető jog, alkotmányos érték vagy közérdek védelme érdekében korlátozta. Jelen ügyben sem valamely alkotmányos értékre, sem pedig a közérdekre nem történt hivatkozás, az Alaptörvényben pedig nem szerepel „legeltetéshez való jog”, ekként olyan alapvető jog sincs, amelyre tekintettel az indítványozó tulajdonhoz való joga korlátozható lett volna. Ettől függetlenül is, az engedélyes számára az indítványozó mint tulajdonos ellenkezése ellenére 9 évre megadott ingatlan-használati jog nem feltétlenül szükséges és nem is arányos.
- [8] Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét az indítványozó azért állítja, mert a Kúria ítélete az engedélyesnek 9 évre használatot biztosít az indítványozó ingatlanán, amely adott esetben meghosszabbítható, és így végső soron az engedélyes elbirtokolhatja a más tulajdonában álló ingatlant, ráadásul a megadott engedély csökkenti az ingatlan értékét is.
- [9] A Kúria döntése azt is lehetetlenné teszi, hogy az indítványozó élhessen az Alaptörvény V. cikkében biztosított jogával és a tulajdona ellen intézett vagy fenyegető jogtalan támadás elhárítása érdekében cselekedhessen, a Kúria ítélete ugyanis legalizálja az engedélyes ingatlan használatára való igényét, mely használat az Alaptörvény és a Polgári Törvénykönyv alapján egyébként jogtalan támadásnak minősülne.
- [10] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal az ítéletet azért látja ellentétesnek, mert a Kúria döntése indokolás nélkül hagyta figyelmen kívül a hatályos jogot, és ezáltal a bírói döntés önkényesnek minősül. Ugyancsak a XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét eredményezi az indítvány szerint, hogy az indítványozó sem a hatósági eljárásban, sem a felülvizsgálat során nem kapta meg a 2596/2017. számú jegyzőkönyvet, amelyre a hatóság a határozatát alapította. Szintén a XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmeként értékelendő, hogy a Kúria maga sem mutatott ki semmilyen, az érdemi elbírálásra kiható jogszabálysértést az elsőfokú bíróság részéről, hanem csupán a természetvédelmi jogszabályokat idézte

hosszasan, amelynek az adott eljárásban semmilyen relevanciája nem volt, így pedig a Kúriának a jogerős bírói döntést hatályában fenn kellett volna tartania. A Kúria ráadásul az indítványozó Alaptörvényre, illetőleg eljárási jogsértésekre vonatkozó utalásait nem vizsgálta és nem indokolta meg a vizsgálat hiányát sem.

- [11] Az indítvány szerint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése sérelmére vezet, hogy sem az elsőfokú, sem pedig a másodfokú eljárásban az indítványozó nem kapta meg a lényeges iratokat (így különösen a döntés alapját képező 2596/2017. számú jegyzőkönyvet), így azokra nyilatkozni sem tudott, ráadásul az eljáró hatóság nem vett tudomást arról az eljárásában, hogy ki a tulajdonosa az érintett ingatlanoknak, ami egyben azt is jelenti, hogy a hatóság elmulasztotta a tényállás tisztázására vonatkozó kötelezettségét is. Az indítványozó vitatja a másodfokú határozat azon állítását is, hogy az elsőfokú határozat csak feltételekkel (így a tulajdonosi engedély beszerzésétől függően) adta meg az engedélyesnek az ingatlan használati jogát, ugyanis a határozat véleménye szerint sehol nem említi, hogy az engedélyesnek a tulajdonostól használati engedélyt kellene kérnie.
- [12] Az indítványozó végezetül az Alaptörvény 28. cikkének sérelmére is hivatkozik, tekintettel arra, hogy a Kúria olyan értelmet tulajdonított a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény rendelkezéseinek, amelyek ellentétesek az Alaptörvénnyel. A törvény preambuluma ugyanis kifejezetten rögzíti, hogy az Országgyűlés ezt a törvényt a nemzetközi kötelezettségvállalásainkkal összhangban alkotta meg, márpedig a tulajdon tisztelete és védelme ilyen nemzetközi kötelezettségnek tekinthető.
- [13] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [14] 2.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. A Kúria ítéletét az indítványozó 2019. június 14. napján vette át, az alkotmányjogi panaszt pedig 2019. augusztus 10. napján, határidőben egyidejűleg benyújtotta az elsőfokú bírósághoz és közvetlenül az Alkotmánybírósághoz is. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszát.
- [15] 2.2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § a) pont, 52. § (1b) bekezdés b) pont], hogy az indítványozó valamely Alaptörvényben biztosított joga sérelmére hivatkozzon. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata értelmében az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése és 28. cikke az alkotmányjogi panaszok elbírálása szempontjából nem tartalmaznak Alaptörvényben biztosított jogot, ezért azok állított sérelme nem vetheti fel az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelmét sem {az I. cikk (3) bekezdésére: 3171/2019. (VII. 10.) AB végzés, Indokolás [32], a 28. cikkre: 3152/2019. (VI. 26.) AB végzés, Indokolás [19]}. Az Alkotmánybíróság ezért megállapítja, hogy az indítvány ezen elemek vonatkozásában nem teljesíti az Abtv. 27. § a) pontja szerinti követelményt.
- [16] 2.3. Az indítványozó az Alaptörvény V. cikkének sérelmét azért állítja, mert a Kúria döntése legalizálja az engedélyes ingatlan használatára való igényét, mely használat egyébként jogtalan támadásnak minősülne, ekként a Kúria döntése kizárja az Alaptörvény V. cikkének indítványozó általi alkalmazhatóságát. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy egy országos jelentőségű védett természeti területen levő ingatlanon történő legettetés elvi engedélyezése sem az engedély megadása, sem pedig annak megtagadása esetén nem áll összefüggésben az Alaptörvény V. cikkével. Az érdemi, közvetlen alkotmányossági összefüggés hiánya az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az indítvány befogadásának tartalmi akadálya {lásd például: 3038/2019. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [15]}, az indítvány ugyanis ebben az elemében nem teljesíti a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pontja szerinti követelményét.
- [17] 2.4. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség kételye, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [18] Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének állított sérelmével összefüggésben az Alkotmánybíróság az alábbiakra mutat rá. Mind az elsőfokú határozat, mind a másodfokú határozat, mind pedig a Kúria ítélete egybe-

hangzón kiemeli, hogy a természetvédelmi engedélyezési eljárásban a természetvédelmi szakmai szempontok érvényesülését kell vizsgálni, a természetvédelmi engedély megszerzését követően pedig a tevékenység tényleges megkezdésének feltétele a tulajdonos hozzájárulásának engedélyes általi beszerzése. Önmagában valamely tevékenység végzésének elvi lehetősége nem vetheti fel a XIII. cikk (1) bekezdése sérelmét, illetőleg a sérelem lehetőségét mindaddig, amíg a tevékenység tényleges megkezdésének kétséget kizáróan és kifejezetten rögzített módon előfeltétele a tulajdonos vagy a vagyongazdálkodó kifejezett hozzájárulása. Jelen esetben a közigazgatási határozatok, illetőleg a Kúria döntése kifejezetten és kétséget kizáróan rögzíti, hogy a természetvédelmi engedélyben foglalt tevékenység tényleges végzéséhez nem elegendő önmagában a természetvédelmi hatóság engedélye. Mindezen szempontokra tekintettel az indítványozó által előadott érvelés a XIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét nem veti fel, és alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek sem tekinthető.

- [19] A tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot rögzítő XXIV. cikk (1) bekezdése, illetőleg a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot rögzítő XXVIII. cikk (1) bekezdése állított sérelmével kapcsolatosan az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy az indítványozó azon érveit, amelyeket kifejezetten a Kúria eljárásával és ítéletével kapcsolatosan fogalmazott meg, a XXVIII. cikk (1) bekezdésének keretei között, míg az első- és másodfokú hatóságok eljárásával és határozatával kapcsolatos érveket a XXIV. cikk (1) bekezdésének keretei között értékelte {hasonlóan például: 3145/2019. (VI. 13.) AB határozat, Indokolás [12]}.
- [20] Az indítványozó az első- és másodfokon eljáró természetvédelmi hatóságok eljárását és határozatát azért tartja alaptörvény-ellenesnek, mert az indítványozó nem kapta meg az eljárás lényeges iratait, így különösen a döntés alapját képező 2596/2017. számú jegyzőkönyvet, melyre nyilatkozni sem tudott, ami a fegyverek egyenlőségének elvét sérti. Az eljáró hatóságok ezen túlmenően nem vettek tudomást arról, hogy az indítványozó az egyik érintett ingatlan tulajdonosa, ami pedig a tényállás tisztázására vonatkozó kötelezettség megsértését jelenti. Az indítványozó azt is állítja, hogy a határozat sehol sem említi, hogy az engedélyesnek a tulajdonostól engedélyt kellene kérnie az ingatlan használatára.
- [21] A fegyverek egyenlőségének elvéből következően a peres feleknek egyenlő esélyt és alkalmat kell arra biztosítani, hogy tény- és jogkérdésekben véleményt formálhassanak és állást foglalhassanak. Miközben jelen esetben megállapítható az, hogy az indítványozó formálisan valóban nem kapta meg a Nemzeti Park Igazgatóság szakmai álláspontját tartalmazó 2596/2017. számú jegyzőkönyvet, az Alkotmánybíróság rendelkezésére bocsátott iratokból kétséget kizáróan az is következik, hogy a jegyzőkönyv természetvédelmi szakkérdésben tartalmazza a Nemzeti Park Igazgatóság állásfoglalását, a jegyzőkönyvet az elsőfokú hatóság határozata szó szerint idézi, a határozattal szemben az indítványozó számára a fellebbezés lehetősége rendelkezésre állt (ideértve a határozatban szereplő jegyzőkönyvi megállapítások vitatásának teljes körű lehetőségét is) és azzal nyilvánvalóan élt is, a fellebbezést követően a másodfokon eljáró hatóság pedig ismételtén kérte a Nemzeti Park Igazgatóság állásfoglalását, hogy a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a korábbi álláspontját fenntartja-e, és a Nemzeti Park Igazgatóság válaszára figyelemmel hozta meg a másodfokú hatóság a határozatát. Mindezen szempontok figyelembevételével az Alkotmánybíróság megítélése szerint a fegyverek egyenlőségének állított sérelme az első- és másodfokú közigazgatási hatósági eljárásokkal összefüggésben sem a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét nem veti fel, sem pedig alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek nem minősíthető.
- [22] A tényállás tisztázására vonatkozó kötelezettség állított megsértésével kapcsolatosan az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdéséből következően az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatja felül a támadott bírói döntések jog-, illetve törvényszerűségét, ezért „[ö]nmagában a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {Elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]} Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az indítvány azon elemeit, amelyek a hatósági, illetőleg bírói döntések egyes törvényekbe (így különösen a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény egyes rendelkezéseibe) ütközését állítják, nem vizsgálhatja {legutóbb hasonlóan: 3145/2019. (VI. 13.) AB határozat, Indokolás [13]}. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor rámutat arra is, hogy az alapügyben kizárólag annak vizsgálatára került sor, hogy az engedélyes által megjelölt tevékenység természetvédelmi szempontból az érintett területeken folytatható-e, az indítványozó pedig éppen azért értesült közvetlenül az elsőfokú hatóságtól az engedély megadásáról, mert az egyik érintett ingatlan tulajdonosa volt, amely már önmagában is cáfolja az indítványozó azon érvét, hogy az eljáró hatóságok nem tárták fel megfelelően a tényállást, amikor figyelmen kívül hagyták az indítványozó tulajdonosi minőségét. Az Alkotmánybíróság

azt is kiemeli, hogy az indítványozó állításával ellentétben már az elsőfokú határozat is kétséget kizáróan rögzíti, hogy az engedélyes az ingatlanokat csak a szükséges további engedélykés és további tulajdonosi, vagyongazdálkodási hozzájárulások beszerzését követően használhatja (lásd a határozat III.2. pontját és az indokolást a határozat 5. oldalán).

- [23] Az indítványozó a XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét azért látja megvalósulni, mert a Kúria döntése indokolás nélkül hagyta figyelmen kívül a hatályos jogot, és ezáltal a bírói döntés önkényesnek minősül. A Kúria ráadásul az indítványozó Alaptörvényre, illetőleg eljárási jogszabályokra vonatkozó utalásait nem vizsgálta, és nem indokolta meg a vizsgálat hiányát sem, továbbá maga sem mutatott ki semmilyen, az érdemi elbírálásra kiható jogszabálysértést az elsőfokú bíróság részéről, hanem csupán a természetvédelmi jogszabályokat idézte hosszasan, melyeket ráadásul alaptörvény-ellenes módon értelmezett.
- [24] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a jogszabályok értelmezése a bíróságok, és nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki {elvi rögzítését lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. Az Alkotmánybíróság a bíróságok ítéleteit csak akkor bírálhatja felül, ha azok az Alaptörvény megsabta értelmezési tartományt megsértik, és ezáltal a bírói döntés alaptörvény-ellenes lesz {lásd például: 3073/2017. (IV. 19.) AB végzés, Indokolás [29]}. Nem értékelhető sem a XXIV. cikk (1) bekezdése, sem pedig a XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmeként a hatóságok, illetőleg bíróságok által követett jogértelmezés akkor, ha a határozatok, illetőleg ítéletek egyértelműen megindokolják, hogy az indítványozó érvelésével szemben miért tartják alkalmazhatónak valamely jogszabály rendelkezéseit, és miért helyezkednek az indítványozó érvelésétől eltérő, a vonatkozó jogszabályok szövegével egyébként összhangban álló álláspontra, és miért nem tagadják meg a természetvédelmi hatósági engedély kiadását akkor, ha az engedély kiadásának jogszabályi feltételei maradéktalanul fennállnak.
- [25] Az indokolt bírói döntéshez való jog sérelmét állító indítványi elemmel összefüggésben az Alkotmánybíróság kiemeli, hogy következetes gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor azt nem vizsgálja, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, és a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. Az indokolt bírói döntéshez való joggal, mint a XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog egyik részjogosítványával összefüggésben az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálta-e, és ennek értékeléséről a döntésében számot adott-e. Ennek megítéléséhez ugyanakkor figyelembe kell venni a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit éppúgy, mint a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint a választ igénylő lényeges kérdéseket {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az indokolt bírósági döntéshez való jog nem értelmezhető akként, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné {például: 3237/2018. (VII. 9.) AB határozat, Indokolás [23]}, az ugyanis csak azt a kötelezettséget támasztja az eljáró bírósággal szemben, hogy az indokolás az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre terjedjen ki {3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]}. Tekintettel arra, hogy mind az elsőfokú határozat, mind pedig a másodfokú határozat kétséget kizáróan és a hatályos jogszabályoknak megfelelően tartalmazta, hogy az engedély megadása a tulajdonhoz való jogot nem érinti, az engedély ugyanis a tulajdonos hozzájárulása nélkül tényleges tevékenység folytatására nem jogosít fel, ezért figyelemmel a közigazgatási határozatok, illetőleg a Kúria döntésének tartalmára, az alkotmányjogi panasz ebben az elemében sem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem alapoz meg.
- [26] 2.5. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével, a XXIV. cikk (1) bekezdésével és a XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételek egyikének sem.

[27] 3. Az Alkotmánybíróság mindezen érvek alapulvételével az alkotmányjogi panaszt – az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésében előírtakra is, visszautasította.

Budapest, 2019. november 19.

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörchneré dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1342/2019.

• • •